

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ЗВЯРЪТ

chitanka.info

Върколакът усещаше, че приближава пълнолунието. Гърбът го сърбеше, ноктите го приканваха да ги забие нейде — най-добре в живо, треперещо месо, зъбите често и неконтролирано щръкваха. А лицето му на моменти заприличваше на току-що ремонтираната фасада на модна певачка, артистка, плеймейтка или каквато там проститутка се пада.

Но той се сдържаше. Рано беше, рано...

Пък му харесваше живота в този град. Зелени паркове — където под лунна светлина можеше да се гони и развлича с красиви породисти кучки от човешкия вид, чиста хубава река, прозрачно синьо небе, навред спокойствие, спокойствие, спокойствие...

Даже си взе котка. Е, вярно — отначало настръхваше насреща му, но разбрала, че той и само той носи яденето, гали ѝ коремчето, отстъпва най-хубавите места в апартамента, тя започна да се умилква и вирва опашка при вида му. Като всяка жена...

Но пълнолунието приближаваше. И той, макар да се сдържаше, излизаше понякога навън. Една вечер се сблъска с тях...

Четирима, с разкривени бейсболки, насочени в разни страни, в размърляни анцузи, с кървясали очи. Тъкмо бяха притиснали до едно дърво младо момиче. То, разбира се, крещеше. И минувачите, естествено, се правеха, че не виждат и не чуват.

Което не е в законите на върколаците. Вълкът трябва всичко да вижда, всичко да чува, а най-вече да усеща...

С две думи — попиля ги. Постара се само да не убива. Но нямаше и да има нужда — през следващите две или три години тия щяха да имат работа само с лекуващите ги лекари...

Поканиха го в местната телевизия. Как иначе — герой...

— И вие нападнахте четирима? — учудено въртеше почти разумни очи красавицата насреща му.

— А нима не би го направил всеки? — изненада се той.

Поканеният като основен гост местен политик се намеси.

— Но това е техен, вътрешен проблем. Ами ако тя е била съгласна със задявките и закачките?

Върколакът се извърна бавно — пречеше му стегнатата яка на официалното сако.

— Аз видях...

— Именно — прекъсна го политикът. — Вие сте видели. Но от тяхна гледна точка е друго. Ние сме либерална държава, всеки има права...

— И момичето?

— Да. И момичето. Обаче, в случая те са били четирима и правата им са четири пъти по-големи...

— Сега няма да са — прекъсна го върколакът.

— Наистина, няма — съгласи се тъжно политикът. — Посегнали сте на свободата на личността. Най-важното нещо в нашия свят...

Върколакът малко се обърка.

— А животът? Здравето? Личните желания?

— Това също — съгласи се политикът. — Но най-напред — либералната свобода на обществото...

— И кой я определя? — учуди се върколакът.

— Ние. Представителите на това общество. Ние решаваме как да живеем, по какъв начин, в каква икономика...

— Тоест — и цените вие определяте?

— Е, не чак ние. Пазарът, продаващите, търсенето...

— Чувам, че ще се вдига цената на хляба и млякото, на месото и зеленчуците — прекъсна го пак върколакът.

— Да. Налага се. Работодателите, големите бизнесмени, имат нужда от нови активи. А те могат да дойдат само от потребителите. Така че — трябва всеки да разбере, ще се вдигат цените. Налага се...

— Ако ми паднат тия бизнесмени... — изръмжа несдържано върколакът.

— Какво? Какво ще направите? И тях като онези невинни четирима? — изписка водещата.

Върколакът стана. Огледа се — в него бяха вперили очи смаяните оператори, режисьорът, момчето, чиято задача беше да сменя чашите с вода. И каза твърдо:

— Да!

Тишината сковаваше всичко и всички. После политикът тихо промълви:

— Ама че звяр...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.